ANTE DUKIĆ

ZOV KVARNERA

ZAGREB 1944

26751

Tiskanje i razpačavanje ove knjige dozvoljeno je odlukom Glavnog ravnateljstva za promičbu od 16. lipnja 1944. broj 1703 - II - 1 1944.

TISAK I UVEZ „UNION" GRAFIČKO-NAKLADNI ZAVOD D. D., ZAGREB

I

Ne vidjeh te davno,
more milo, more naše slavno.

Ali — u srdcu te nosim.

I kada se val tvoj lagodno valja i ziblje,
tad se i moje srdce gane i giblje;
a kad val tvoj pljuskav o hridinu puca,
on i u mojem srdcu kuca.

Tada se razpinju pluća u mojim grudim
i živo tad žudim pod rodnog neba plavi krov
na domaće obale bajne;
i u te časove bolne i vajne
najživlje čujem njegov zov.

Tada turobno prignem glavu.

— —

Ne znam
je l' to usud, ili šta je,
da tek riedko vidim zavičajne kraje;
ne znam
koji mrzov mi je pute uviek sjeko
da veći dio žića svoga
od rodnog mora sprovedoh daleko.

Pa kad ovdje u bluzgavici greznem
i gledam ceste pune blatna sniega,
tad iz srdca svega za morem čeznem
i za njim bolan ginem;
a od radosti silne sinem
čim ga vidim bar na slici
il na maloj razglednici.
Od puste bih sreće tada skako
i najradije plako...

O more, more, rano moja!

Reci svietu, tužno moje pismo,
da veseli nismo.
Da zbog mora — bolujemo.
— —

O bajne noći čarobnog Kvarnera,
gdje ste?
Gdje su sada rajske ceste:
ona zlatna — što ju morem crta sunca sjaj,
i srebrna — što ju crta mjesečina
kad zalije čitav kraj?

O more,
gdje su tvoje nebeske tišine
i zrcalne gladčine?
Gdje su tvoji divlji dani,
tvoje bure i orkani,
tvoji biesi i urnebesi?
Gdje lahori blagi i valušci dragi,

gdje drhtaji i srhati tvoji,
i tvoje dražestno valinje,
more sinje!
— —

Nemamo te — —
To uzdah nam je dnevni.

I kad mi Primorci, živi i nagli,
a često i bučni i treskavi ko gromi,
postanemo ovdje u savskoj magli
tihi i tromi,
onda bolno uzdišemo —:
Nema mora.

Kad nam siva maglurina gnjila
pluća dere i srdce ždere,
mozak vodni i duh obezrodni,
onda mi stari nostalge
južnog sunca i mirisa alge
mislima svima na more hrlimo
i nježno mu grlimo
žal i val.

I bolno uzdišemo:
Nema mora.

Kad zora rudi,
nema vala da nas budi;
kada sunce iza noćnog mraka
probode obzor sjajnim kopljem

i sviet obasja svojih zraka zlatnim snopljem,
nema mora — da mu zlatni odraz vrati;
da se nama, čim nas mine san,
veselo nasmieši, srdačno i slavno,
u samu kuću ravno,
i da nam ljubko reče: Dobar dan.
A kad večernji lahor blago piri,
grudi širi, srdce miri,
i na ležaj nam je poć,
nema mora da nam kaže: Laku noć.

More, more, naša ljuta rano!

Nemamo te, da nas zamiluješ valom
kada tobom zaplivamo;
nemamo te, da nam sočnim zrakom blažiš grudi
kada tobom zaplovimo.

O more, more, balsame naš blagi!

Ovdje utučeni ležimo i srdcem bježimo
«Tamo — daleko — —»

Ranjeno srdce kažemo na dlanu
po bielu danu.

Ali — ne vidi ga nitko.

* *
*

II

Vidim sebe
u ono vrieme davno
kad još bijah dječak mali
kako bosonog brzam
od rodne kuće k moru ravno.
Na — «Orbanov pesak».

Skidam halje.

Legnem na vruća pješčana zrnca
da sunce od mene čini «crnca».

I gledam kamence oblence
što ih na plitki žal
vječno trusi i vješto brusi
veliki tokar — maestor Val.

Gledam — i slušam:
gdje u nekoj škrapi sve klokoće i grgoće
kao da tu neki zakovani div
očajno šmrče i hrče i bolno stenje
što je u tmini zatvoren živ;
i biesan na zatvor tiesan sve jače glomoće
kao da robske lance razkinuti hoće...

A dotle cvrčak
negdje gore dubu sa visine
sav razigran i pijan od vrućine
sve se dere i dere
bez kraja i mjere...

Gledam na more
i vidim — ko neke crne trupine:
naše grbave dupine
što se dostojanstveno dižu
iz mračne dubine, gluhe i nieme,
da malo vide — kakvo je vrieme.

(O n d a je bilo liepo...)
— —

Dolaze veseli prijani.
Sred cike i vike skidaju halje,
gaze u vodu i plivaju dalje.

Drugi vade povraze i udice,
netko nožićem priljepke para,
samo jauču neke ludice.
Znat će oni što su ježice
i što su moluzge.

More je puno glava.

Dižem se i ja.
Mal, slabunjav, ali smion kao lion,
bacim se naglavce s najviše stiene

kao da tjemenom probiti hoću zemaljsku kuglu
i na drugoj strani svieta izbiti van
na bieli dan.

Ponosno izronim
i rukama slabim more grabim
da napokon izplivam dalje od svih.

Drugovi viču:
Ulovit će te krč!
Pojest će te pas!

Neće.

Prevalim se na leđa
i lagašno se ljuljkam ko na meku dušeku,
sav pod plahtom plavom a vani samo glavom,
i gledam nad sobom bezkrajnost daleku...

Gledam samo nju — —
I u dušu ju primam svu.

Nebo i more i ja:
bijasmo Jedno...
— — —

— — —
Dosta za danas.
Na kraj.
Halje na se.
Sve u trenutak.

Brzo u džep turim
najljepši oblutak
i gladan se žurim
kroz «brgude» nad morem u brgud naš:
željan grozdova s jagodama gustim
i smokava s kapljom meda na ustim...

Dolazim — ne da postim,
već pošteno da se gostim.

To je mog otca znoj.

* *
*

III

More,
ne vidjeh te davno — al te vidim.

Vidim:
gdje se u drevnom Kastav-gradu
vere mladi penjač jedan revni
na mrk i rušan turan drevni
što gordo strši «na Žudiki» pelin-brdcu:
da si žedan napoji oči
i hrane dâ srdcu.

Vidim to sebe gdje zamišljen i sjetan
odanle gledam sve u jedan smjer:
na divni naš Kvarnêr.

Gledam dolje
na to čarobno vodeno polje
što mirno spi,
dok mi na oči blista siev
a kroz uši zvuči pjev:
«Tamo dole puli mora grah se zelenî».

Vidim pred sobom staru Liburniju,
liepu zemlju imena liepog;

vidim Bodulìju i Kirìju
što svagdan zure na Učke vrhove
i Lisine Šiju.

I Gorostasa vidim eno
što velebno stoji,
gromadan, strm:
gordi Velebit, div,
mermerno siv,
gol i nag;
dok mu more dvorjanski prostire
do kamenih nogu
svoj plavi sag.
— —

Pod okom mi je sva Riviera
našega Kvarnera.

Vidim Nehaj i Strahimirov Senj
i knežev Omišalj na klisuri sivoj;
vidim Jenijev Sisol i Perunov brieg,
zavjetni Kraj, Mošćenice, Lovran;
vidim Volosko — «gosposko»
i lovornu opatiju sv. Jakova,
koja onda još nije bila — Opatija;
već seoce moreplovaca
i ubogih lovaca riba i rakova,
ali — bogatija . . .
— —

Sve to vidim kao da je danas — —
Bezbroj se puta uzčudih toj živoj slici
s drevnog turna na Žudìci.
I sve što vidjeh odanle tada,
vidim i odavle sada.
Sada još jasnije,
i sve zamamnije i krasnije.

U vijorne dane burne
vidim i čujem kričave galebe
i krilima njihovim zanosno letim
nad valove žurne.

Vidim pod sobom sav Kvarner,
sva mjesta biela, luke sve i svaki «škver»,
i na tom plavom Kvarneru svaku tuneru;
vidim nizke šmrike uz kamene sive,
kržljavo trnje i grmlje, podzidane njive,
loze, uljike, smokve, gajeve i luge,
i sve obale duge — — —
njihove drage i svaki rt,
i uz vesele kuće kraj mora
liepo obzidan vrt.

Val mu tuče u čvrsti zid.
Val udara o svaku hrid.
Vijor šumi i huči,
a more muklo buči.
Valovi doista nisu mali,
ali: to se more istom šali:

ono se samo nestašno igra,
pleše, poskakuje, vrca dim,
veselo pjeva — —
i mi s njim...

A kad se opet smiri «kao ulje»,
vidim sve njegove kolutaste vrulje,
tako tihe — tihe — —

Zimi — kad nebeski saspu mlini
na mrtvu zemlju bielu melju
odvrh gora sve do mora,
a more «obudovi» — i mienja boju,
ono je i tad u svom bolu
tako smireno i blago,
tako milo — i mom srdcu drago.

S morem dielim tugu i bol.

A opajam se rajskim miljem
i veselim srdcem cielim
kad širom i diljem
procvate jedrima bielim...
— — —

* * *

IV

Moj Kvarneru,
liepi i dragi!
Ne vidim te — al te vidim.

Vidim starca mornara
gdje se po kamenim stubama znojan penje
u Marijin hram
i tiho prilazi do glavnog oltara:
da pali svieću i cvieće prospe
pred likom blažene Gospe
Trsatske.
I da slikama na zidu zahvalno doda
sliku svoga broda
za spasen život i sretno s burom svršen boj.
Da vjerno izpuni zavjet svoj.
— —

Vraća se smiren kroz milmir kuša.
Vedra mu je duša.
Jasno mu je oko,
srdce široko,
lagan hod.

I gleda blažen liepu Rieku
i u njenoj luci svoj spaseni brod.

A luka puna.
Tu brodi na jedra. Tu brodi na dim.
I svakojaka sitnija plovunčad.

Skupile se lađe ko ovce u tor.
Vrvi i hrli sviet na «mul».
I čujem kako tuli «vapôr»
(kega nisan već zdavni čul.)

I letim dalje.

U Preluku vidim Kirca na stubi
gdje na vrhu iz svoje «krune»
kamenjem tjera u mrežu tune.

Vidim i u tmini.
Za blage majske noći
neka svietla morem šeću.
Lagano se kreću.
Il to barke neke tihohodne
po staklini morskoj kližu?
Kljunom tiho šapću
ko da vode tajne razgovore
sa sirenom izpod vode.
Čudne lađe — što se čine iz daljine
čudna bića.
Kao da su morske lučonosne vile
ostavile svoje danje špilje;
kao da tu neki žreci davni
morskim bogovima žrtve pale
da ih umiloste;

da ljutinu svoju
na mornaru i ribaru
u oluji ne izkale.

Tlapnje puste!
To naši ljudi mučno tu ribare
čekajući budno sarde i lokarde
u svoje mreže guste,
i malo mare za pjesnike i barde
što o njima sanjare.

Sanja im je dost.
Njih bije vječno ista zbilja
ko sudbinska neumitna šiba:
da li će za objed sutra biti riba
il će biti post.
— —

No vidim i stvari još teže.

Vidim stare morske vuke:
svršen život — prazne ruke.
Pod ladonjom dan sprovode
pričajući davne zgode — —
I od toga živu...

Negda dignu ruku nad čelo
i mrko se čude stranom brodu
što gordo i smjelo
gazi našu vodu

s ponosom jahača
bahača.
— —

More,
jesu li ti težki naši brodi?
— —

Pusti — nek po tebi brazde.
Neka brazde gordo.
Među njima nema pramca
sramca...
— — —

* *
*

V

Ona.
Rađa se u gori.
Rodi se tiho, bez bola, bez plača.
Odmah se digne — brzo se jača,
i postane silna zlobnica Krilna.
Leti kroz šumu i drvinje,
niz goline i kamene strmine,
na More sinje.

I luđački bjesni.

Bruji, pišti, huji, vrišti, huče, vijuče,
duva, suva, bije, vije,
i sve digne do čeg stigne;
s ceste prašinu briše, stabla njiše,
crjepove s krova trgne i daleko vrgne,
i sve nosi što zakosi;
leti sve brže, sve ljuće,
drma kuće, ljude meće ko smeće,
svietom stresa i urliče pjesmu biesa,
krši, ruši, viče, kriči,
i u Primorcu čeliči
odpor — — —
— —

Onda se ona, kao ljuta zvier,
baca na more — na naš Kvarner.

I klizne mu plohu prvim udarcem biča.
Ljuto. Nemilice.

More drhturi.
More se mežuri i sršuri, šušti i pljušti,
i sve jače se talasa i bjelasa,
a valovi se dižu i ruše, lome i pjenuše,
grčevito koprcaju
i mrskave razprske vrcaju,
od kojih se čitavo more puši i dimi...

To Aždaja ore svoje polje.
Ore, kopa, razkapa, prekapa,
i kali svoj bies;
hladno motri mora stravičan ples
i uživa demonsku slast,
jer je tu ona — jedina vlast.
— —

Zlobnicu prate zlobnici stari,
zračni knezovi zmajski:
Studonja i Zimnik;
dok iz visina rajskih
gleda biesnu ludu
i svome se divi čudu
Bog — Nadsvimnik.

A ona,
ohrabrena pogledom Višnjim,

sve je življa — i sve jače divlja.
Sve se već obale biele od morske pjene
i prhle zamaglice njene.
More huči i buči.
Uz mukli hrup i lomor tup
navaljuje sveđer žešće
na svaki greben i sve stiene
bez odaha i miene.

Svuda huj i bruj, zvižduk i cik,
pljusak i tresak, urlik i krik.

Pod udarom su obale sve.
Ali najžešći je nasrt na zemlju Siroticu.
Tu more šalje najjače vale
kao da od jeda i bjesnoće
Učki temelje podkopati hoće.
— —

Neće.
— —

Ne kopaš ti, More, temelje njene.
Jer majka Učka i tvoja je Mati.
Udari valova tvojih, punih biserne pjene,
cjelovi su samo — kojima ljubiš skute njene.

Ti joj hoćeš reći samo
da je Tvoja — i da spada amo.
— — —

— — —

A sada — da vas pitam, Sile divlje,
vi Zmajevi mračni — morski i zračni:
Što ste razorili?
Koga ste oborili?

— —

U biesnom vihornom pljusku
ni jednoj školjci ne razbiste ljusku.

Od tolikih priljepaka,
a ima ih silna množ,
što se uz hrid priliepili,
niti jednoga niste odciepili...

Jer njega od kamena odparati može
samo nož.

A čovjeka našeg, snažnog i zdravog u srži,
koji se isto ko i priljepak čvrsto drži
uz kamen sivi na kom živi,
niti nož.

Jer je naš čovjek čvršći od kamena stanca,
i u njem srdce igra ko u biesna tigra
kad vidi u svojoj kući stranca
i u ruci mu nož — —

O more — — ti rađaš samo junake.
Ti zibaš na svom valu samo zdrave.
Ti odgajaš samo lave.

— —

*

Padoše od premaha Aždaji krila.
Ostavile su je i posljednje sile
ko da su joj pukle žile.
Klonula je. I legla.

Sasma je legla — naša divlja i divna
primorska Bura...

— —

Puhala je zadnje dane sve manje
dok od vučice ne postade janje.
I sada — kao da je i nije bilo.

— —

Smirio se naš Kvarner.
Opet je more mirno kao ulje.
Opet se vide male vrulje,
tihe — tihe — — —
i milo šapuću tajanstvene stihe.
Nečujnu pjesmu pjeva vir,
i svuda je mir...

— —

Onda,
iz vedre visine,
iz samoga neba,
uz lagano treperenje i mističan blist
pada u more — bukov list.

Svečano pada
kao da vrši neki sveti rit,
neprodiran u svoju tajnu bit.

Pada list
što jučer bijaše u gori
bukvi na grani.

Pada nakon Orkanske Svatbe
što ju vidješe ovi dani.

Pada u znamen
Vjenčanja gore s morem...

— — —

Pa neka vidi sviet i s a d a
kako more s kopnom zajedno spada.

Čija čaša — njegovo i vino.
I kopno i more — kolievka je naša,
domovino!

— — —

*

More!
Nešto bih te pito.
Sasvim tiho.
Čemu bješe sva ta bubnjavina silna
u danima tvoje svatbe?
Zbog svatbe same?
Il si tim i n a s ti zvalo?

— — —

Budi mirno, more drago,
snivaj blago.

Odmori se — imaš i od čega.
Dosta ti je bilo svega.

Sad si tiho — i ko staklo gladko:
spavaj sladko.

Doći ćemo — —

Nanaj, more,
nanaj, moje milo.

Doći ćemo.
Doći ćemo u svoj kraj,
u tvoj zagrljaj.

Nanaj, dušo,
doći ćemo.

Doći ćemo — poput sirotana:
srdcem punim — praznih dlana.
A ti ćeš nam dati
domaćega hljeba
i sunce tvoga neba.

— —

Nanaj, more,
srdce moje živo.

Ali tada — uzburkaj se kao nikad,
na široko i duboko.
Digni kosti svih naših mornara
i nesretnih ribara
što ih Usud pokopa na tvom dnu;
izbaci ih na obalu našu punu čara
da ih pokopamo tu:
na domaćem tlu...

Da im ružmarinom grob ogradimo.
Da im kaduljom grob podkadimo.
Da im na grob zasadimo
križ — i veslo.
— — . . .

* *
*

VI

More,
ne vidim te,
ali često snivam
da u tebi plivam.
Često sanjam
da uz tebe živim
i veličanstvu se tvojemu klanjam
i divim.

I letim — —
Letim kao da me nose krila
koja mi je dala još za mladih dana
Primorkinja vila,
vila od Jadrana.

Letim nad more i klisure visoke
od Kvarnera sve do Boke.

I sebe na lađi gledam
u družtvu milom i dragom
gdje na zraku sočnom i blagom
snatrenju se sladkom sasvim predam;
i kružeći po plavom Jadranu
snova uživam opojnu duševnu hranu

kojom si uzhićen srdce kriepih
za onih dana tako liepih.

A sada ulazim sabran i tih
u čarobni biševski hram:
da u svetoj tišini i čisto sam
oćutim božje pjesme najsvetiji stih;
da očima pijem i u srdce lijem
velebnu pjesmu čarnih kolora
našeg divnog sinjeg mora;
da u toj otajstvenoj špilji
čitam u istini i zbilji
tvoju, More, bezdanu tajnu...

I ojačan u samoći
njenom božanskom moći,
ostavljam špilju bajnu.

Izlazim na uzanu kamenu dver
i odliećem natrag — na Kvarner.

*

U Crikvenici se spuštam.
Uz more šećem i pogled skrećem
na milo Šilo i moje Polje drago
gdje poznam svaki kamen i svako drvo;
gdje sam prije šestdesetak ljeta*)

*) Godine 1885.

u doba mladenačkog cvieta
nastupio svoje mjesto prvo
kao pučki učitelj.

I ko onda tielom
obilazim sad u duhu Bodulijom cielom
i zatravljen gledam snova
tu slavnu i svetu našu zemlju
stare rieči i drevnog slova.

I sve mi se čini, ko u nekom snatrenju,
da i sad čujem bodulski gan
od starinskih glasova tkan.

I kao da opet čujem i vidim
vedre i jedre Bodulčice žuborglasne,
omišaljske žustre plesačice
i dobrinjske pjevačice
krasne.

— —

Uz crikvenički šećem žal
i blažen slušam što mi šapće mali val.

Srčem miris mora.
Morski zrak mi širi nozdrve i pluća
i lieva mi u žile nove sile;
mozak mi snaži a srdce burka i draži
do uzhitnog ganuća.

Svuda opojni miris.
Miris mile majčine dušice,

smilja i bosilja, opjevane mažurane,
nizke šmrike, zelen-lovorike,
i ružmarina — ah! i ružmarina,
ružmarina svuda — —

Iz svega bilja i svakog cvieta
izdiše blago najtiša pjesma ovog svieta:
pjesma mirisa — — —

O Primorje, ti naše jedino!

Tu nam se najslađe smije
nebo i zemlja i more,
drvo i kamen,
i samo trnje;
tu svaki glas,
svaka rieč i usta sva
daju od sebe blagi dah
sladkoga Ča — —
— — —

*

Odliećem na Pećine.

Iz sobe u Parku
gledam more i njegov čar,
u moru malu barku,
u njoj zaljubljen par.

Sretno!

Večer je ljetna. Topla.
Morem se igraju mali vali valjaci

i nestašni valušci poskočnjaci.
Miriše morska pjena.
Sunce pali krv i mozak.
A more, kao vječno mlada žena,
zavodno nas zove u svoj zagrljaj.

Sunce zalazi i blaži svoj žar.
Nebom se pasu u divnom krasu
oblaci-janjci i odsievaju u moru
ognjenih boja razkošni šar.

Sred Kvarnera jedri velik brod.

Jadri, brode!

More bez broda — noga je bez hoda.
More bez broda — žena je bez roda.
More bez broda — polje je bez pluga
i golema tuga — —
To je — mrtvo more.
— —

Prvi sumrak.
More se stišava.
I kao da se bieli.
A tamna Učka primiče se bliže...

Dolazi noć.
I čim je tamnije,
čudesno more, da nam bude zamamnije,
sve više koprenom zastire svoje čare bajne,
da kroz nju gonetamo njegove tajne.

O more, Vodo neizmjerna,
ti divna ženo,
vjerna!
U toj tami ljetne noći,
kad vosvorno iskriš svoje tajne moći,
ti me, iznemogla, primaš milo
u svoje toplo krilo
i srdačno mi nudiš životvornu snagu
nagu...

O more,
žena si — bludnica nikad.
Ti si M a j k a za nas.
Ti si sveti Elemenat,
otajstvo ljudskog života,
od Noaha do danas.

Ti si nebeska Pjesma.
Najveća i vječna.
— — —

*

A ti,
mala moja pjesmo,
prhni preko gora sve do sinjeg mora
i reci svima nek čvrsto stoje na geslu:
Po ralu i v e s l u — sve smo što jesmo.
— — —

* *
*

VII

— — —

Ne vidjeh te davno,
more milo, more naše slavno.

Ali — u srdcu te nosim,
i kapi tvoje životvorne
kao da teku s krvlju
u žilama mojim.

Kad se val tvoj lagodno valja i ziblje,
tad se i moje srdce gane i giblje;
kad val tvoj pljuskav o hridinu puca,
on i u mojem srdcu kuca;
a kad u duhu gledam orkanske bure bies
i valova tvojih divlji ples,
i površinu tvoju izoranu,
razkopanu, uzavrelu, dimnu,
onda mi lice od uzhita sjaji i sieva,
a duša zanosno pjeva
najveličanstveniju himnu,
koja se slovom ne da reći...

O more, biseru naš dragi!
O more, balsame naš blagi!
— —

Ne znam,
je l' to usud, ili šta je,
da tek riedko vidim svoje kraje
i da sproveh veći dio svog života
izvan vida tvojih čara i krasota.

Ipak — gdje sam godier diso gorski zrak
i sreo hrid i kamen,
svoga kraja sveti znamen,
svagdje osjećah se jak
i življah kako tako;
ali — kao slabić pravi
u snu i na javi
za tobom sam plako . . .
— —

Plakao sam dugo.
I jako sam plako.
Onda sve tiše — —
a sad — ne plačem više.

Ne plačem — jer te vidim.
Vidim i ovako iz daljine
tvoje bure i tišine,
čare i miline.
I čim više mi se muti starački vid,
tim jasnije vidim svaki tvoj vrutak
i greben mrki i gladki oblutak
i hrapavu hrid.
A vidim i sebe na davnoj vožnji barkom

pod opojnom pripekom žarkom.
Divim se žalima liepim
i pećinama sivim se divim,
pa ako jednom i sasvim izgubim vid,
vidjet ću te i očima sliepim.

Da — i kad mi sustanu zadnje stope
i oči se zauviek sklope,
vidjet ću te i tad jasno i bistro,
more moje čisto!

A kad stignem Gore — u nebeske Dvore,
gledat ću te i s Onoga Svieta:
jer bez mora i primorskog kraja
za nas nema raja . . .
— —

More — danas te vidim bogovski jasno.

Vidim danas i ono što nikad vidio nisam.
Vidim mog Otca gdje pred trinaest stoljeća
u sjaju ranog proljeća
s Velebita gordog — ugleda Tebe,
More . . .

Od onda si naše — i naše ćeš biti doviek,
dok ne umre naš posljednji čovjek . . .

O Moore — — —
More . . .
— —

Čuješ taj klik?

— —

Sinovi mora i kamena
i sunčeva plamena
šalju ti pozdrav!

— —

Svi.

I stari — — morituri te salutant.

Primi njihove pozdrave —:
zadnje dare.

Ave — mare.

PRIJAŠNJA DJELA I DOTIČNI PRIEVODI

Zar i učiteljicam istu plaću. Narodno-gospodarstveno pitanje. Zagreb, 1895. — Razprodano.

Iz dnevnika jednog magarca. Zagreb, 1925. (Pripoviest.)

Nedužna priča o nevinom futurizmu. Zagreb, 1926. (Satirična pjesma). — Razprodano.

„Dnevnik jednog magarca" na slovačkom: Somarove zapisky. S povolenim spisovatelovym preložil prof. Dr. Vojtech Mierka. Nakladom vydatelstva „Slovenskeho Vychodu" v Košiciach, 1928.

Pogledi na život i svijet. Zagreb, 1929. (Aforizmi). — Razprodano.

„Dnevnik jednog magarca" na englezkom: Pages from the diary of a Jackass. Translated from the Croatian by Vincent Georges. Published by Progress Press. New York, 1931.

Pogledi na život i svet. Drugo izdanje (ćirilicom). Izdavačka knjižarnica Gece Kona, Beograd, 1931. — Ovu knjigu nagradila je Srpska kraljevska akademija u Beogradu.

Od osvita do sutona. Zagreb, 1932. (Pjesme.)

Marija devica. Čakavska pjesma s tumačem rieči i naglasa. Zagreb, 1935. — Razprodano.

Naš domaći glas. Čakavska pjesma s tumačem rieči. Zagreb, 1936. — Razprodano.

„Pogledi" na ruskom: Vzgljadi na žizn i mir. Preveo Nikolaj Fedorov. Predgovor Bogdana Popovića. Zagreb, 1937. — Razprodano.

Slike i prilike. Zagreb, 1937. (Album ilustrovanih satira tiskan kao rukopis). — Nije na prodaju.

Slovačka antologija: Vybor z prac A. Dukića (Izbor iz radova A. Dukića). Priredio Dr. Vojtech Mierka. Izdanje „Juhoslovanske knižnice", Nitra, 1937.

„Pogledi" na češkom: Pohledy na život a na svět. Přeložil Jan Hudec. Doslov napisao Julius Heidenreich. Izdali Kvasnička i Hampl, Praha, 1942.

„Pogledi" na njemačkom: Betrachtungen über Leben und Welt. Aus dem Kroatischen von Norbert Jeglitsch. Zagreb, 1942. — Razprodano.

„Dnevnik jednog magarca" na talijanskom: Diario di un asino. Traduzione dal croato di Tina Cioccolanti. Stampato in 200 copie numerate non destinate alla vendita. Zagreb, 1944. — Nije na prodaju.

Pogledi na život i sviet. Novo prerađeno izdanje. Izdao „Hrvatski izdavalački bibliografski zavod", Zagreb, 1944.

Zimsko sunce
Na straži

Pusto ognjište
Usahlo vrelo
Iza plime

Presječeni putevi
Suor Aurora Veronika
Pod šumnjom

Starci